

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jiřího Macka a soudců JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., a Mgr. Jiřího Čurdy, ve věci

žalobce: **CHANEL S.A.S.**
sídlem 135 Avenue Charles de Gaulle, Neuilly sur Seine, Francouzská republika,
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Čermákem
sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1

proti
žalovanému: **Notino, s.r.o.**, IČO 27609057
sídlem Londýnské náměstí 881/6, Štýřice, 639 00 Brno
zastoupený advokátem Ing. Zdeňkem Stanovským
sídlem Na Hutích 661/9, Praha 6

o uložení povinnosti poskytnout informace, o **odvolání žalovaného** proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2019, č. j. 41 Cm 17/2018-104,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodl tak, že výrokem I. uložil žalovanému povinnost do 30 dnů od právní moci rozsudku předložit žalobci k rukám jeho právního zástupce písemné informace o názvech a adresách výrobců, zpracovatelů, distributorů, dodavatelů a jiných předchozích držitelů veškerého zboží, nesoucího označení CHANEL, jež žalovaný dodával, skladoval, objednával, nabízel k prodeji nebo prodával, a dodaném, přijatém nebo objednaném množství a o ceně obdržené za takové zboží, to vše za období od 1. ledna 2015 včetně až do dne, kdy žalovaný tuto svou povinnost splní, výrokem II. soud rozhodl o nákladech řízení a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci k jejich náhradě 45 947 Kč.
2. V odůvodnění svého rozhodnutí zprvu popsal tvrzení žalobce a obranu žalovaného. Žalobce k odůvodnění uplatněného nároku tvrdil, že je předním výrobcem luxusního zboží, zejména parfémů a kosmetických výrobků, jejichž označení je chráněno ochrannými známkami, mj. slovní mezinárodní ochrannou známkou CHANEL č. 1190042 (WIPO-CZ), zapsanou dne 8. 7. 2013 pro tř. 3 (kosmetiku, parfémy, toaletní potřeby). Žalobce vyrábí výrobky v kategorii tzv. „luxusního zboží“, jež jsou distribuovány výhradně prostřednictvím systému selektivní distribuce, v němž je pro určité území okruh schválených distributorů omezen pouze na ty, kteří splňují objektivní kritéria kvality. S těmi pak žalobce uzavírá (vertikální) dohody. Žalobce dále uvedl, že hlavním účelem používání systému selektivní distribuce je ochrana kvality a image značek luxusního zboží. Použití tohoto systému bylo shledáno přípustným jak podle evropských pravidel hospodářské soutěže, tak judikaturou Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“). V této souvislosti žalobce zdůraznil, že přípustnost jeho systému selektivní distribuce byla výslovně potvrzena rozhodnutími francouzských soudů. Jak dále uvedl, žalovaný provozuje řetězec kamenných obchodů pod značkou NOTINO a internetové obchody, kde prodává různé zboží z oblasti parfumerie a

kosmetických výrobků, včetně výrobků žalobce, přičemž – jak žalobce zdůraznil – žalovaný nebyl nikdy schválen jako distributor výrobků žalobce, jeho obchody ani e-shopy nejsou součástí žalobcova systému selektivní distribuce. Žalovaný dále prodává padělané výrobky, donedávna také bez souhlasu žalobce testery a rozlévané vzorky výrobků žalobce, jež nebyly určeny k prodeji, s tím, že až na základě výzvy žalobce žalovaný od tohoto jednání upustil. Žalobce dále uvedl, že žalovaný nadto prodává výrobky žalobce určené pro trh mimo Evropský hospodářský prostor (dále jen „EHP“), což podrobně rozvedl s tím, že žalovaný se tak dopouští nedovolených paralelních dovozů. V této souvislosti odkázal na systém kódování výrobků žalobce a posudkové listy jeho výrobků, jež umožňují výrobky (tedy i výrobky zakoupené u žalovaného) identifikovat co do jejich příjemce. Žalobce má za to, že žalovaný se popsaným jednáním dopustil podle § 8 odst. 2 zákona o ochranných známkách č. 441/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOZ“) neoprávněného zásahu do ochranných známek žalobce, mj. do slovní ochranné známky CHANEL s tím, že v daném případě se § 11 ZOZ o vyčerpání práv z výše uvedených důvodů nepoužije. Žalobce je tak oprávněn požadovat po žalovaném dle § 3 zák. č. 221/2006 Sb. příslušné informace.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Namítl, že žalobce neprokazuje existenci či legitimitu modelu selektivní distribuce, kterou tvrdí, přičemž uvedl, že měl zájem o vstup do uvedeného systému, byl však odmítnut a tím diskriminován. Systém selektivní distribuce považuje za rozporný s principy hospodářské soutěže, která je jím omezována. Odmítl dále tvrzení o tom, že by vědomě prodával jakékoliv padělky, žalobce ani neprokazuje nedovolený prodej neprodejných testerů a vzorků, rovněž odmítl, že by se dopouštěl tvrzených nedovolených paralelních dovozů s tím, že žalobce ničím neosvědčuje, že žalovaným prodávané označené výrobky byly určeny pro trh mimo EHP. Pokud žalobce odkazuje na kódování zboží a karty posouzení výrobků, jedná se o interní dokumenty, jejichž správnost nelze nikterak ověřit. Žalovaný zdůraznil, že výrobky, které nabízí na svých e-shopech v EHP, odebírá od svých dodavatelů usazených v zemích EHP. Pokud žalobce tvrdí, že zboží zakoupené u žalovaného bylo vlastníkem ochranné známky určeno pro trh v Maroku, USA a dalších zemích, pak nese ale důkazní břemeno k tomu, že předmětné zboží bylo skutečně do těchto zemí mimo EHP dodáno, a že zároveň subjekty, jímž bylo dodáno, nebyly oprávněny toto zboží dodat zpět do EHP, což žalobce ničím nedokládá. Pokud by však skutečně zboží do zemí určení doputovalo, ceny výrobků v Evropě jsou zřejmě vyšší než součet ceny výrobků určených pro uvedené země mimo EHP a nákladů na jejich přepravu do zemí EHP. Je vinou žalobce a politiky jeho distribuce, že své výrobky prodává ve třetích zemích za takové ceny, které následně umožňují výrobky dovést do prostoru EHP, a to se ziskem a při zachování příznivějších cen pro spotřebitele. Ve své podstatě jde o to, že žalobce jakožto distributor parfémů známých značek, zneužívá svého postavení. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozhodnutí SDEU prvního stupně ve věci Micro Leader Business v. Evropská komise, T-198/98, dle něhož uplatňování práv duševního vlastnictví s cílem zabránit paralelním dovozům může být (ve výjimečných případech) považováno za zneužití dominantního postavení. Pokud jsou tedy opatření majitele ochranné známky zabraňující paralelním dovozům do Společenství považována za odporující soutěžnímu právu, majitel ochranné známky nesmí, a to bez ohledu na existenci komunitárního vyčerpání práv, paralelním dovozům bránit. Žalovaný dále namítl promlčení nároku za období od 1. 1. 2015 do 9. 5. 2015.
4. V další části odůvodnění svého rozsudku soud prvního stupně popsal svá zjištění, jež dále skutkově a právně posoudil. K dispozici měl přitom zjištění, učiněná ohledně zápisu mezinárodní slovní ochranné známky žalobce č. 1190042 CHANEL, zapsané mj. pro tř. výrobků a služeb 3 (kosmetika, parfémy, toaletní potřeby), platné i pro území České republiky a Slovenské republiky. Nebylo v řízení sporným, že žalovaný v rámci své podnikatelské činnosti nabízí a prodává prostřednictvím svých kamenných obchodů či internetových stránek různé výrobky z oblasti parfumerie a kosmetiky, a to včetně výrobků označených ochrannou známkou CHANEL. Spornou nebyla rovněž skutečnost, že žalovaný není součástí distribuční sítě žalobce, resp. systému selektivní distribuce pro výrobky chráněné ochrannou známkou CHANEL. Z čestného prohlášení

zaměstnankyně žalobce paní Céline Huguenot ze dne 5. 1. 2016 zjistil soud okolnosti, týkající se kódování výrobků CHANEL jako bezpečnostního prvku. Jedná se o sledovací a vyhledávací informační systém, který spočívá v desetimístném čárovém kódu a umožňuje společnosti CHANEL nalézt konečného oprávněného příjemce, kterému tato společnost kosmetické přípravky dodala. Kód lze přečíst pomocí skeneru, jedná se o jedinečný kód spojený s dodacím číslem konečného příjemce. Z čestného prohlášení zaměstnankyně žalobce paní Anne-Cécile Lauras ze dne 19. 12. 2019 (s notářsky ověřeným podpisem), daňových dokladů vystavených žalovaným a fotodokumentace zboží bylo zjištěno, že jmenovaná potvrzuje, že v databázi žalobce jsou vedeny informace o objednávkách a dodávkách kosmetických výrobků CHANEL, které umožňují při rozklíčování čárového kódu příslušného výrobku zjistit konečného příjemce, jemuž společnost žalobce výrobek dodala, přičemž tyto konkrétní informace byly přiřazeny k tam dále uvedeným 6 druhům výrobků, obdobně zjistil soud prvního stupně ohledně tam specifikovaných výrobků z dalšího čestného prohlášení paní Lauras ze dne 22. 11. 2018, jakož i z čestného prohlášení paní Katariny Koržové, zaměstnankyně české společnosti ORBICO BEAUTY s.r.o. a přiložených posudkových listů. Soud dále poukázal i na závěry žalobcem předložených rozhodnutí francouzských soudů, jež dovodily legálnost žalobcova systému selektivní distribuce výrobků. Z korespondence mezi účastníky soud zjistil, že právní zástupce žalobce požádal přípisem ze dne 30. 1. 2018 žalovaného o poskytnutí informací dle § 3 zák. č. 221/2006 Sb. s tím, že odkázal na předchozí opakovaná upozornění (od roku 2016), a to zejména k ukončení nabídek a prodeje upravovaných výrobků nebo parfémů, které jsou určeny výhradně k vyzkoušení daných parfémů (testerů), což následně žalovaný uznal a zavázal se prodej testerů ukončit. Žalobce však dále upozornil žalovaného s odkazem na rozsudek SDEU v případě C-59/08, že i prodej ostatních kosmetických výrobků CHANEL mimo systém selektivní distribuce je nezákonný, neboť nedojde k vyčerpání práv k ochranné známce. Žalovaný odpověděl přípisem ze dne 6. 2. 2018 s tím, že splňuje podmínky selektivní distribuční sítě produktů CHANEL, odmítl proto požadované informace poskytnout. Přípisem ze dne 14. 2. 2018 žalovaný požádal žalobce o uzavření dohody o selektivní distribuci a poskytnutí seznamu selektivních kritérií, což žalobce následně odmítl. Z přípisu žalovaného ze dne 28. 3. 2017 žalobci bylo zjištěno, že žalovaný požaduje vstup do sítě selektivní distribuce žalobce, přičemž k předchozí korespondenci konstatuje, že prodej testerů bude ukončen. Ze screenshotů stránek e-shopů žalovaného bylo zjištěno, že žalovaný na svých webových stránkách (mj. notino.cz) nabízel k prodeji testery a rozlévané vzorky. Z fotodokumentace, předložené žalobcem, vyplývá, že testery CHANEL jsou opatřeny označením „tester – není na prodej“.

5. Poté, co soud poukázal na relevantní úpravu zákona o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a zákona o ochranných známkách, uzavřel, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaný nabízí a prodává ve svých obchodech na území ČR či prostřednictvím internetových stránek kosmetické výrobky označené mezinárodní slovní ochrannou známkou CHANEL, které nebyly žalobcem jako majitelem této ochranné známky či s jeho souhlasem uvedeny na trh v EHP. V této souvislosti soud odmítl výhrady žalovaného k formě čestných prohlášení jako důkazů o osvědčovaných skutečnostech, a to včetně čestného prohlášení paní Katariny Koržové, rovněž tak ke kódovacímu systému žalobce a k němu se vztahujícím posudkovým listům jednotlivých výrobků. Žalobce v řízení prokázal, že zboží prodané v rámci kontrolních nákupů žalovaným, nebylo majitelem ochranné známky určeno pro evropský trh, nýbrž do zemí mimo EHP, přičemž žalobce odmítl, že by udělil souhlas k dovozu tohoto zboží zpět do EHP. Pokud žalovaný tvrdí, že prodává a nabízí výhradně zboží uvedené na evropský trh majitelem ochranné známky CHANEL, pak k tomuto tvrzení nepředložil jediný důkaz. Pouhé obecné tvrzení o tom, že odebírá zboží zn. CHANEL od společnosti se sídlem v EHP, není z hlediska odpovědnosti žalovaného v tomto sporu relevantní, když žalovaný výslovně odmítl v tomto směru sdělit žalobci příslušné informace. Soud dále odkázal na judikaturu SDEU k otázce vyčerpání práv z ochranné známky s tím, že zakládají závěr, že uvedení výrobků majitelem ochranné známky mimo prostor EHP nevyčerpává právo majitele vznést námitky proti dovozu konkrétních výrobků nesoucích tuto ochrannou známku na trh v

EHP. Neobstojí námitka, že u jiného zboží stejného druhu dal majitel ochranné známky obecný souhlas k dovozu do EHP, nestačí souhlas konkludentní. Jak soud uvedl, má za to, že v intencích judikatury SDEU lze dojít k závěru, že majitel známky má právo si rozhodnout, které jeho originální výrobky budou obchodovány v prostoru EHP, a které nikoliv a určovat si tak podle svého rozhodnutí obchodní strategii v jednotlivých teritoriích včetně cenové politiky. Skutečnost, že kosmetické výrobky chráněné označením CHANEL jsou dlouhodobě žalobcem vyvážené po celém světě, ještě neznámá, že má dominantní postavení na relevantním trhu, jak tvrdí žalovaný. Uzavřel, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaný v rámci obchodního styku nabízí a prodává na území EHP výrobky označené ochrannou známkou žalobce, které nebyly se souhlasem majitele ochranné známky uvedeny na evropský trh, čímž se dopouští ilegálních paralelních dovozů. V této souvislosti soud konstatoval, že považoval za dostatečné hodnotit dokazování u výrobků CHANEL prodáváných žalovaným na území České republiky a dovážených na Slovensko, kde platí výše uvedená slovní mezinárodní ochranná známka žalobce CHANEL. Dokazování ohledně výrobků prodáváných žalovaným do Polska a dalších evropských zemí již považoval soud s ohledem na předmět sporu za nadbytečné. Shrnuje, že uvedené protiprávní jednání žalovaného je posuzováno jako neoprávněný zásah do práv k ochranné známce žalobce ve smyslu § 8 ZOZ a z tohoto důvodu bylo na místě žalobě s odkazem na § 3 zákona č. 221/2006 Sb. vyhovět, aniž bylo nutné se zabývat dalšími důvody žaloby. Pro úplnost soud konstatoval, že provedeným dokazováním má rovněž za to, že žalovaný v minulosti porušoval práva žalobce k předmětné ochranné známce CHANEL i tím, že nabízel k prodeji na svých internetových stránkách testery a rozlévané vzorky, které nebyly výslovně žalobcem k prodeji určeny (srov. rozsudek SDEU ve věci Coty Prestige Lancaster Group GmbH v. Simex Trading A G sp. zn. C-127/09). Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný prodává rovněž padělky, žalobce přes výzvu soudu toto tvrzení neprokázal, což však nic nemění na důvodnosti žaloby o poskytnutí informací, jak shora uvedeno. Námitku promlčení vznesenou žalovaným k období od 1. 1. 2015 do 9. 5. 2015 soud neshledal jako důvodnou, neboť nejde o právo majetkové. Žalovaný i v průběhu řízení výslovně odmítl požadované informace žalobci dobrovolně poskytnout, soud proto z uvedených důvodů žalobě v celém rozsahu vyhověl, přičemž již považoval za nadbytečné se zabývat systémem selektivní distribuce luxusního zboží žalobce a s tím spojenou námitkou žalovaného, že nepřijetím žalovaného do něho žalobce omezuje hospodářskou soutěž. Předně je třeba zdůraznit, jak soud uvedl, že žalovaný tyto námitky uplatnil v samostatném řízení proti žalobci (v pozici žalovaného), vedeném u soudu prvního stupně pod sp. zn. 2 Cm 11/2018, věc není dosud skončena, dále je třeba zdůraznit, že otázka legitimacy selektivního distribučního systému žalobce (a námitky spojené s odmítnutím přijetí žalovaného do tohoto systému z hlediska soutěžního práva) nemá dle názoru soudu žádný vliv na posouzení protiprávního jednání žalovaného v tomto sporu o ochranu práv majitele ochranné známky, kterého se žalovaný prokazatelně dopustil ilegálními paralelními dovozy a výslovným odmítnutím poskytnout žalobci příslušné informace o svých dodavatelích. Nad rámec toho soud konstatoval, že legitimitu systému žalobce potvrdily francouzské soudy, přičemž není důvod tyto závěry zpochybňovat, když nemůže být sporu o tom, že kosmetické výrobky (parfémy) CHANEL jsou luxusním zbožím. Nadto nelze přehlédnout, že z jedné strany žalovaný zpochybňuje legitimní existenci systému žalobce a z druhé strany se domáhá vstupu do tohoto systému. Soud z uvedených důvodů proto považoval za nadbytečné důkazně hodnotit listiny žalobce vztahující se k uzavírání smluv s výhradními distributory na území České republiky či provádět k důkazu žalovaným navrhované místní ohledání jeho prodejních prostor. Výrok o náhradě nákladů řízení pak soud odůvodnil výsledkem řízení, výši přiznané náhrady úspěšnému žalobci úpravou advokátního tarifu.

6. Rozsudek byl napaden včasným odvoláním žalovaného, jenž vytkl soudu prvního stupně nedůslednost co do hodnocení námitek žalovaného, vznesených v průběhu řízení. Připomenul, že v řízení vznesl námitku nedostatku věcné aktivní legitimace žalobce, se kterou se soud nevypořádal, poukázal přitom na různost označení žalobce, a to v rubru žaloby, plné moci zástupce, souhlasu vlastníka známek žalobci s vymáháním práv, přikládaném výpisu z obchodního rejstříku a

v registru ochranných známek, a to Chanel, Chanel SAS, Chanel SARL (Ženeva), Chanel Europe SAS, není tak patrné, kdo v řízení na straně žalobce vlastně vystupuje a tato vada řízení přetrvává. Vytkl dále soudu, že ponechal žalobci a převzal do svého výroku neurčitý petit, ukládaná povinnost tak není nijak určena ani časovým vymezením trvání ukládané povinnosti. Soud se dále spokojil a vzal za prokázané skutečnosti, jež dle žalovaného však žalobce prokazoval neprůkaznými interními doklady a čestnými prohlášeními na věci zainteresovaných osob, v tomto poukázal i na svá předchozí vyjádření. Žalobce v řízení nekonkretizoval výrobky, k nimž se má informační povinnost žalovaného vztahovat, a soud neoznačil, které konkrétní zboží bylo součástí údajně nelegálních paralelních dovozů. Dle žalovaného žalobce v tomto směru nijak neunesl své důkazní břemeno, chybí zde relevantní doklady, jež by tvrzení žalobce k paralelním dovozům konkretizovaly, doklady k pohybu zboží a k osobám, jež s ním disponovaly, jsou neprůkazné, předkládaná čestná prohlášení jsou nezpůsobilá tvrzení prokázat. Soud vytkl, že nedostál povinnosti řádně své závěry rozhodné pro výsledek sporu odůvodnit a vyšel v rozporu se zákonnými požadavky na rozhodnutí z jen souhrnného zjištění. Poukázal dále na to, že žalobce si je vědom toho, že část jeho zboží je distribuována neautorizovanými distribučními kanály a je zřejmé, že s tím souhlasí, přičemž svůj souhlas udělil ve smyslu rozhodnutí SDEU Davidoff konkludentně, v tomto odkázal na své předchozí vyjádření z 1. 8. 2018. Soud se dále, jak uvedl, nezabýval argumenty žalovaného, jež poukazovaly na porušování čl. 101 SFEU a poškozování evropských spotřebitelů jinou cenovou úrovní výrobků distribuovaných mimo EHP, v tomto poukázal na omezení vlastníka ochranné známky při zneužití dominantního postavení, jak plyne ze závěrů rozhodnutí SDEU ve věci T-198/98 Micro leader Business v. Evropská komise. Otázkou, zda jednání žalobce není v rozporu se soutěžním právem (právem na ochranu hospodářské soutěže) se však soud prvního stupně nijak nezabýval. Pokud jsou však opatření majitele ochranné známky zabraňující paralelním dovozům do Společenství považována za odporující soutěžnímu právu, pak ale majitel ochranné známky nesmí, a to bez ohledu na existenci komunitárního vyčerpání práv, paralelním dovozům bránit. S ohledem na uvedené je možno konstatovat, že žalobce doloženými důkazy neprokázal, že dotčené výrobky byly umístěny na trh mimo EHP, případně, že zde není jeho implicitní souhlas s dovozem zpět do EHP, přičemž rovněž je zřejmé, že žalobce, který porušuje právo hospodářské soutěže, nemá právo tímto způsobem, tedy pomocí ochranných známek, bránit paralelnímu dovozu. Souhrnný závěr soudu prvního stupně se týká také, jak odvolatel dále podrobně rozvedl, údajného prodeje testerů a dalších neprodejných vzorků, jde o závěr soudu zcela nepřezkoumatelný, jež se neopírá o provedené důkazy. Ostatně žalobce ani k testerům svá tvrzení nijak neprokázal a z předložených listin nelze nic průkazného také k jeho tvrzením dovodit. Žalovaný dále setrval na své námitce promlčení nároku (za období od 1. 5. do 9. 5. 2015) s tím, že právo na informace považuje za právo majetkové, jež promlčení podléhá. Svůj opačný názor soud nijak neodůvodnil a jeho rozhodnutí je tak v tomto nepřezkoumatelné. Byť šlo o stěžejní argument žalobce – získání výrobků žalovaným mimo systém selektivní distribuce výrobků, soud prvního stupně se odmítl tímto systémem zabývat s poukazem na jiné řízení vedené mezi účastníky. Uvedené má ale odvolatel za nepřípadné, neboť pouze porušení selektivního distribučního systému by eventuálně mohlo založit právo žalobce na informace za celé požadované období (s výjimkou doby, podléhající promlčení), neboť bylo-li by prokázáno, že selektivní distribuční systém žalobce je provozován legitimně, logicky by mu musela být poskytnuta ochrana — avšak naopak, bylo-li by zjištěno, že je provozován nelegitimně, ochrana by mu poskytnuta být nemohla. Neobstojí však v tomto směru jen paušální odkaz soudu na rozhodnutí francouzských soudů, neboť ty posuzovaly odchylná znění distribučních smluv – v tomto odvolatel odkázal na předchozí svá vyjádření včetně návrhu na položení předběžných otázek SDEU. V závěru pak ještě odvolatel vyslovil své výhrady k výroku o nákladech řízení, zejm. nákladům na překlad listin z francouzštiny. Navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil pro vady, které měly za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

7. K podanému odvolání se vyjádřil žalobce s tím, že ačkoli používá na listinných důkazech předložených soudu prvního stupně a na plné moci zdánlivě různá označení, jedná se vždy o jednu

a tu samou společnost CHANEL, založenou a existující dle francouzského práva, ve formě zjednodušené akciové společnosti (SAS), se sídlem v Paříži, na adrese 135 Avenue Charles de Gaulle, Neuilly-sur-Seine; odkázal přitom na své vyjádření k doložení právní subjektivity ze dne 23. 9. 2019. Podle žalobce je výrok rozsudku formulován zcela správně a určitě, odpovídá zákonné úpravě a analogicky by v tomto případě bylo možné odkázat na formulaci výroku u rozsudků, které odsuzují ke splnění závazku - peněžitého plnění spolu s příslušenstvím – úroky, jejichž výše je určena dnem, kdy bude povinnost splněna. Žalobce dále odmítl názor žalovaného, že právo na informace podléhá promlčení, v tomto odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 Cmo 18/2018. Jak dále uvedl, žalobce má právo na informace o všech výrobcích chráněných ochrannou známkou CHANEL, a to s odvoláním na zákonnou úpravu § 3 zákona o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a procesní úpravu dle § 133b občanského soudního řádu, z něhož je třeba dovodit, že pokud bylo shledáno porušení práv z průmyslového vlastnictví u dostatečného vzorku zboží, předpokládá se takové porušení u každého dalšího kusu stejného druhu zboží. Je pak na žalovaném, aby ten prokázal, že jím nabízené výrobky CHANEL (nebo jejich část) neporušují práva žalobce, tj. zejména že nejde o paralelní dovozy. V další části svého vyjádření žalobce shrnul svou argumentaci k tvrzení, že žalovaný práva z ochranné známky Chanel porušuje. Připomenul, že porušení bylo tvrzeno a prokazováno v souvislosti se (i) samotným prodejem výrobků CHANEL mimo selektivní distribuční systém žalobce, (ii) prodejem výrobků CHANEL, které nebyly určeny pro trh EHP (paralelní dovozy), (iii) nabízením testerů výrobků CHANEL, (iv) nabízením rozlévaných vzorků výrobků CHANEL, přičemž tyto skutky ve své argumentaci dále podrobněji rozvedl. Dle žalobce byly všechny tyto skutky řádně soudu doloženy, a byl to naopak žalovaný, jehož stíhalo důkazní břemeno k prokázání opaku, tj. že došlo k vyčerpání práv z ochranné známky CHANEL. V tomto žalobce poukázal i rozsudky SDEU, např. ve věci Zino Davidoff. Pak ani neobstojí zpochybňování důkazů žalobce, zejména čestných prohlášení. Nehledě k tomu, že důkaz o vyčerpání práv leží na žalovaném, má žalobce za to, že svá tvrzení o porušení práv z ochranných známek prokázal. Žalobce prokázal nákup testovaného zboží u žalovaného prohlášením paní Kataríny Koržové, prokázal svá tvrzení, že žalovaným nabízené výrobky CHANEL, byly tzv. paralelními dovozy, a proto k nim nebyla vyčerpána práva z ochranné známky, pak i závěry, ke kterým došel soud prvního stupně v souvislosti s paralelními dovozy, je proto třeba považovat za správné. Obdobně ze screenshotů webových stránek žalovaného a korespondence účastníků je prokázáno porušení práv žalobce prodejem testerů a rozlévaných vzorků. Žalobce v závěru dále odmítl výhrady žalovaného k propočtu výše náhrady nákladů řízení, poukázal na to, že k realizaci úředního překladu došlo na základě požadavku žalovaného a šlo o náklady účelně vynaložené. Navrhl, aby rozsudek soudu prvního stupně byl v obou jeho výrocích potvrzen a žalobci přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení. Žalobce, jak bylo již zmíněno, předložil v rámci odvolacího řízení i vysvětlující vyjádření ze dne 23. 9. 2019 k užívaným formám svého obchodního jména spolu s výpisem z obchodního rejstříku, z něhož plyne znění obchodní firmy CHANEL, s doplněním právní formy SAS (či S.A.S.).

8. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. občanského soudního řádu (zákon č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „o. s. ř.“) k odvolání žalovaného rozsudek soudu prvního stupně a neshledal podmínky pro jeho potvrzení (§ 219 o. s. ř.) ani změnu (§ 220 odst. 1 o. s. ř.). Je třeba uvést, že odvolací soud vycházel přitom ve svém rozhodnutí ze zjištění, jak je uvedl soud prvního stupně, jsou obsažena v odůvodnění rozsudku, popsána shora a dále na ně proto pro stručnost odkazuje.
9. Předmětem řízení je uplatněný nárok žalobce na uložení povinnosti žalovanému poskytnout informace (shrnuté) o veškerém jím prodávaném zboží značky CHANEL za období od r. 2015 až do splnění této povinnosti. Svůj nárok žalobce opírá o úpravu § 3 zák. č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (dále též jen "ZVPPV"), dle něhož platí, že oprávněná osoba může požadovat vůči třetí osobě, a) která za účelem přímého či nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu držela zboží porušující

právo, nebo b) která za účelem přímého či nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu užívala služby porušující právo, nebo c) o níž bylo zjištěno, že za účelem přímého či nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu poskytovala služby užívané při činnostech porušujících právo, anebo d) která byla označena osobou uvedenou v písmeni a), b) nebo c) jako osoba účastnící se výroby, zpracování, skladování nebo distribuce zboží či poskytování služeb, informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo. Není-li informace poskytnuta dobrovolně v přiměřené lhůtě, může se jí oprávněná osoba domáhat návrhem u soudu v řízení o porušení práva. Soud žalobu zamítne, jestliže by to bylo v nepoměru k závažnosti ohrožení či porušení práva. Uvedená úprava vychází ze znění Směrnice 2004/48/ES ze dne 29. 4. 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví, jež byla implementována do právního řádu právě ZVPPV. Podle čl. 8 Směrnice členské státy zajistí, aby v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví a na základě odůvodněné a přiměřené žádosti navrhovatele mohly příslušné soudní orgány nařídit, že informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo duševního vlastnictví, musí poskytnout porušovatel nebo každá jiná osoba, a) která prokazatelně v obchodním měřítku držela zboží porušující právo, b) která prokazatelně v obchodním měřítku užívala služby porušující právo, c) která prokazatelně v obchodním měřítku poskytovala služby používané při činnostech porušujících právo, nebo d) byla označena osobou uvedenou v písmenech a), b) nebo c) jako účastník na výrobě, zpracování, nebo distribuci zboží či poskytování služeb.

10. Z uvedeného vymezení právní úpravy lze dovodit i předpoklady, za nichž lze nároku, jak jej žalobce v tomto řízení uplatnil, vyhovět:

- žalobce je oprávněnou osobou dle § 2 ZVPPV (zde vlastník již uvedené ochranné známky),
- žalovaný držel (drží) zboží porušující průmyslové právo, zde právo žalobce z ochranné známky CHANEL,
- žalovaný přes výzvu žalobce požadované informace dobrovolně neposkytl,
- poskytnutí požadovaných informací není v nepoměru k závažnosti ohrožení či porušení práva. Není přitom na překážku vyhovění nároku, že žalobce uplatňuje právo na informace samostatně v řízení (srovnej k tomu např. rozsudek SDEU ze dne 18. 1. 2017 ve věci C-427/15 a rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2017, sp. zn. 23 Cdo 2765/2012), pak ovšem je na žalobci, aby v tomto řízení zároveň prokazoval, že žalovaným nabízené a prodávané zboží jeho práva porušuje (v tomto případě dle § 8 odst. 2 ZOZ). Podle ust. § 8 odst. 2 písm. a/ ZOZ nesmí nikdo v obchodním styku bez souhlasu vlastníka ochranné známky užívat označení shodné s ochrannou známkou pro výrobky a služby, které jsou shodné s těmi, pro které je ochranná známka zapsána. Podle ust. § 11 ZOZ (vyčerpání práv z ochranné známky) není vlastník ochranné známky oprávněn zakázat její užívání na výrobcích, které byly s touto ochrannou známkou uvedeny na trh v České republice, v členském státě Evropského společenství nebo v jiném státě tvořících Evropský hospodářský prostor tímto vlastníkem nebo s jeho souhlasem.

11. Žalobce v řízení k odůvodnění uplatněného nároku tvrdil, že žalovaný porušuje nabídkou a prodejem zboží CHANEL jeho nároky ze slovní mezinárodní ochranné známky CHANEL č. 1190042 (WIPO-CZ), zapsané dne 8. 7. 2013 mj. pro třídu výrobků 3 (obecně shrnuto kosmetika, parfémy, toaletní potřeby). Tvrdil, že obchody a e-shopy žalovaného nejsou součástí žalobcova systému selektivní distribuce, není tedy příjemcem žalobcem distribuovaných jeho originálních výrobků, výrobky žalobce tak nejsou žalovaným uváděny na trh se souhlasem žalobce. Žalovaný prodával, jak dále uvedl, prokazatelně padělané výrobky, dále bez souhlasu žalobce prodával testery a rozlévané vzorky výrobků žalobce, jež nebyly určeny k prodeji, žalovaný nadto prodává výrobky žalobce určené pro trh mimo EHP a dopouští se tak nedovolených paralelních dovozů, což žalobce prokazoval prostřednictvím údajů svého systému kódování výrobků. Žalovaný odmítl legitimitu modelu selektivní distribuce, jenž je dle něho v rozporu s pravidly

hospodářské soutěže, vyloučil, že by vědomě prodával jakékoliv padělky výrobků žalobce a popřel, že by prodával neprodejné testery a vzorky, odmítl, že by se dopouštěl tvrzených nedovolených paralelních dovozů s tím, že žalobce ničím neosvědčuje, že žalovaným prodávané výrobky byly určeny pro trh mimo EHP. Soud prvního stupně žalobě vyhověl s tím, že vzal za prokázané, že žalovaný zasáhl do práv žalobce podle § 8 odst. 2 ZOZ, přičemž se úprava § 11 ZOZ o vyčerpání práv nepoužije; žalobce je tak oprávněn požadovat po žalovaném dle § 3 ZVPPV příslušné informace. Jak k tomu uvedl, dospěl k závěru, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaný nabízí a prodává ve svých obchodech na území ČR či prostřednictvím internetových stránek kosmetické výrobky označené mezinárodní slovní ochrannou známkou CHANEL, které nebyly žalobcem jako majitelem této ochranné známky či s jeho souhlasem uvedeny na trh v Evropském hospodářském prostoru (EHP), dopouští se tak nelegálních paralelních dovozů. Skutečnost, že kosmetické výrobky chráněné označením CHANEL jsou dlouhodobě žalobcem vyvážené po celém světě, ještě neznamena, že má dominantní postavení na relevantním trhu, jak tvrdí žalovaný. Poté, co odmítl důvodnost námitky promlčení, poznamenal dále, že má rovněž za to, že žalovaný v minulosti porušoval práva žalobce k ochranné známce CHANEL i tím, že nabízel k prodeji na svých internetových stránkách testery a rozlévané vzorky, které nebyly výslovně žalobcem k prodeji určeny. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný prodává rovněž padělky, žalobce přes výzvu soudu toto tvrzení neprokázal, což však nic nemění na důvodnosti žaloby o poskytnutí informací. Soud považoval v tomto sporu již za nadbytečné se zabývat systémem selektivní distribuce luxusního zboží žalobce.

12. S uvedenými závěry se odvolací soud mohl ztotožnit, jak dále rozvedeno, jen zčásti, s tím ovšem, že soud prvního stupně pominul další pro věc podstatné okolnosti věci a rozhodnutí se tak jeví jako neúplné, a proto nesprávné.

13. K obecným námitkám odvolatele:

- Ve shodě se soudem prvního stupně má i odvolací soud za nedůvodnou námitku žalovaného ohledně nedostatku aktivní věcné legitimace žalobce v tomto řízení, poukazující na různost označení žalobce. Případné pochyby žalobce vyvrátil naposledy svým vysvětlujícím vyjádřením ze dne 23. 9. 2019 k užívaným formám svého obchodního jména spolu s výpisem z obchodního rejstříku, z něhož plyne znění obchodní firmy CHANEL, jež lze užít případně s doplněním právní formy SAS (či S.A.S.). Neliší se tak nijak od označení, jež žalobce užil v žalobě, i jež žalobci jako vlastníkově svědčí dle výpisu z registru ochranných známek ohledně slovní mezinárodní ochranné známky CHANEL č. 1190042 (WIPO-CZ), o níž žalobce svůj nárok opírá.

- Nedůvodnou má odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně i námitku promlčení nároku, kterou žalovaný vznesl s poukazem na uplatnění nároku u soudu žalobou ke dni 9. 5. 2018, neboť i podle názoru odvolacího soudu nejde o právo majetkové (jak § 611 o. z.). Právo na poskytnutí informací je vázáno výlučně k oprávněné osobě (srovnej § 2 ZVPPV), není převoditelné, postupitelné ani zastavitelné, nenese tedy základní znaky majetkového práva. Proto nelze k námitce promlčení vznesené žalovaným přihlídnout. Na okraj odvolací soud poznamenává, že i v případě, že by se o majetkové právo jednalo, by lhůta mohla začít běžet až od dne následujícího po uplynutí přiměřené lhůty stanovené oprávněným (vlastníkem ochranné známky) pro dobrovolné poskytnutí informací podle § 3 odst. 2 ZVPPV – a jak soud zjistil, právní zástupce žalobce požádal žalovaného o poskytnutí informací dle § 3 ZVPPV přípisem ze dne 30. 1. 2018.

- K povaze důkazů žalobce (jak je žalovaný zpochybňuje) lze obecně jen doplnit, že - jak uvádí § 125 o. s. ř. - za důkaz mohou sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci, zejména výslech svědků, znalecký posudek, zprávy a vyjádření orgánů, fyzických a právnických osob, notářské nebo exekutorské zápisy a jiné listiny, ohledání a výslech účastníků, nelze přitom pominout, že jde o příkladný výčet. Právním předpisem není tedy stanoveno, jaké konkrétní

důkazní prostředky žalobce musí zvolit k prokázání svého nároku, rozhodné je, zda ve svém souhrnu lze dle § 132 o. s. ř. učinit závěr o tom, že tvrzení bylo v řízení prokázáno. Jak plyne z § 101 odst. 1 o. s. ř. k tomu, aby bylo dosaženo účelu řízení, jsou účastníci povinni zejména a) tvrdit všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti; neobsahuje-li všechna potřebná tvrzení žaloba nebo písemné vyjádření k ní, uvedou je v průběhu řízení, b) plnit důkazní povinnost (§ 120 odst. 1 o. s. ř.) a další procesní povinnosti uložené jim zákonem nebo soudem, c) dbát pokynů soudu. Zmíněná povinnost tvrzení a důkazní stíhá tedy každou ze sporných stran, byť vzhledem k prosazovaným zájmům ve zcela jiném směru, a je tak na ní v závislosti na hypotéze právní normy tvrdit skutečnosti a označit důkazy, na základě kterých bude moci soud rozhodnout v její prospěch (břemeno tvrzení a důkazní břemeno). Povinnost tvrzení a povinnost důkazní jsou ve vzájemné jednotě. Rozsah důkazní povinnosti je zásadně určen rozsahem povinnosti tvrdit skutečnosti, neboť aby mohl účastník nějakou skutečnost prokázat, musí ji nejdříve tvrdit (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 762/2001 ze dne 28. 2. 2002). Ve sporném civilním řízení se přitom uplatňuje pravidlo, že důkazní břemeno ohledně určitých skutečností leží na tom účastníku řízení, který z existence těchto skutečností vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky; jde o toho účastníka, který existenci těchto skutečností také tvrdí (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 257/97). Žalovaný má rovněž povinnost (§ 101 odst. 1 o. s. ř.) tvrdit skutečnosti spjaté s jeho hmotněprávní obranou, kterou uplatňuje určité své hmotné právo, a nabídnout o ní důkazy. Ohledně této obrany má žalovaný tedy rovněž povinnost tvrzení a důkazní povinnost podle § 101 odst. 1, § 120 odst. 1 o. s. ř. (srovnej rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2010, sp. zn. 25 Cdo 114/2008, a ze dne 19. 8. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2595/2013). Jak dovodil Nejvyšší soud v rozhodnutí sp. zn. 22 Cdo 883/2010 ze dne 16. 12. 2011, *důkazní břemeno ohledně určitých skutečností leží na tom účastníku řízení, který z existence těchto skutečností vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky; jde o toho účastníka, který existenci těchto skutečností také tvrdí. V některých případech strana zatížená důkazním břemenem však objektivně nemá a nemůže mít k dispozici informace o skutečnostech významných pro rozhodnutí ve sporu, avšak protistrana má tyto informace k dispozici. Jestliže pak strana zatížená důkazním břemenem přednese alespoň „opěrné body“ skutkového stavu a zvýší tak pravděpodobnost svých skutkových tvrzení, nastupuje vysvětlovací povinnost protistrany; nesplnění této povinnosti bude mít za následek hodnocení důkazů v neprospěch strany, která vysvětlovací povinnost nesplnila (srov. Macur, J.: Důkazní břemeno v civilním soudním řízení. Masarykova univerzita v Brně, 1995, s. 121 a násl.; též: Kompenzace informačního deficitu procesní strany v civilním soudním sporu. Masarykova univerzita v Brně, 2000).*

- Námitky odvolatele směřující k petitu žaloby a výroku rozsudku soudu prvního stupně, ukládajícímu žalovanému povinnost předložit žalobci požadované informace ohledně veškerého zboží nesoucího označení CHANEL, jež žalovaný držel (drží) za období od 1. ledna 2015 včetně až do dne, kdy žalovaný tuto svou povinnost splní, považuje odvolací soud zčásti za důvodné. V tomto směru je třeba předně poukázat na předpoklady, za nichž lze žádosti o informace podle § 3 ZVPPV vyhovět, konkrétně že žalovaný přes výzvu žalobce požadované informace dobrovolně neposkytl a že poskytnutí požadovaných informací není v nepoměru k závažnosti ohrožení či porušení práva. Předmětem řízení tak v daném případě mohou být jen ty informace, jež žalobce žádal poskytnout výzvou (zde výzvou z 30. 1. 2018), a nikoli informace jiné (tj. ani ty, jež se váží k jinému časovému období, nejzašším limitem (aniž by došlo ke změně žaloby), neplyne-li z výzvy dřívější limit, je pak okamžik zahájení řízení - uvedené je ostatně nezbytné i z hlediska identifikace předmětu řízení a jeho spojení s důsledky rozhodnutí (§ 159a odst. 4 o. s. ř.). Tuto podmínku pro vyhovění uplatněnému nároku soud prvního stupně v úvahu nevzal, shodné však platí i pro nedostatek posouzení, že (jde-li, tak jako tomu je v tomto případě, o zřejmě relativně větší rozsah ukládané povinnosti) poskytnutí požadovaných informací není v nepoměru k závažnosti ohrožení či porušení práva. Z obsahu rozhodnutí neplyne, že by se soud uvedeným předpokladem dle § 3 odst. 2 ZVPPV zabýval.

14. V souvislosti se zněním výroku rozsudku soudu prvního stupně je třeba dále uvést, že byt' nelze žalobci vytknout neurčitost ve znění návrhu ohledně veškerého zboží nesoucího označení CHANEL, soud prvního stupně však v podstatě svůj závěr, že má za prokázané nelegální paralelní dovozy a má za to, že žalovaný v minulosti nabízel k prodeji neprodejné testery a rozlévané vzorky, ohledně důvodnosti požadavku na informace o nich do tohoto znění nijak nepromítl, nespojil je s nimi (např. tím, že tyto informace, jež má žalovaný poskytnout, se mají týkat jen zboží, jež žalobce dodal a určil k užití do zemí mimo EHP, či výrobků, jež žalobce určil jako neprodejné testery a neprodejné rozlévané vzorky, atp.). Jestliže soud uzavřel, že v řízení žalobce neprokázal, že by žalovaný prodával padělky jeho výrobků, pak ani tento závěr se ve výroku rozsudku rovněž nijak neodrazil. Je zřejmé, že žalobcem zvolená formulace návrhu výroku soudu souvisí logicky s jeho argumentem, že žalovaný není součástí jím vytvořeného systému selektivní distribuce výrobků CHANEL a není proto „legálním“ prodejcem všech jeho výrobků, tímto systémem se však – jak výslovně uvedl – soud nezabýval (a to včetně posouzení z hlediska slučitelnosti se zásadami hospodářské soutěže), avšak i závěr soudu o neprodejných testerech a vzorcích je jen povšechný bez odkazu na zjištění soudu. Měla-li by se prokázaná zjištění soudu odrazit ve výroku rozsudku (omezením informační povinnosti žalovaného jen na výrobky z nelegálních paralelních dovozů či ohledně neprodejných testerů a vzorků), pak ovšem by bylo třeba žalobce o tomto omezení (a logicky nevyhovění části návrhu) poučit.
15. Žalovaný v odvolání (vedle obecně vznesené námitky k povaze důkazů, jak k ní shora) zejména napadá skutková zjištění soudu prvního stupně, jež učinil v souvislosti s paralelními dovozy. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně má za to, že žalobce své důkazní břemeno v tomto směru unesl a tvrzení o tom, že žalovaný prodává zboží CHANEL, jež žalobce určil k dodání do zemí mimo EHP, prokázal. Jím předložené listinné doklady ve svém souhrnu potvrzují, že konkrétní výrobky, žalobcem zakoupené u žalovaného, byly dodány příjemcům ve státech mimo EHP. Rozsah takto prokázaného porušení práv žalobce umožňuje (a to i s odkazem na žalobcem uváděnou úpravu § 133b o. s. ř., jež zde analogicky lze aplikovat) přijmout obecný závěr o tom, že žalovaný získává výrobky CHANEL k nabídce a prodeji nelegálním paralelním dovozem. Odvolací soud v tomto směru zcela již jen odkazuje na zjištění, jež soud prvního stupně v tomto směru učinil a popsal na str. 4 a 5 odůvodnění svého rozsudku. Vzhledem k tomu, že výrobky byly jednoznačně identifikovány, byl tak dán žalovanému i dostatečný prostor k jeho obraně a žalovaný měl možnost prokázat své tvrzení, že tyto výrobky, jež nabyl a dále nabízel a prodával, byly uvedeny na trh v EHP se souhlasem žalobce např. označením svého dodavatele, což však v rámci řízení neučinil. Nelze v tomto sporném řízení, v němž nesou účastníci důkazní břemena ke svým protichůdným tvrzením, akceptovat jako relevantní obranu – za stavu, kdy oprávněný prokazuje prodej konkrétních výrobků žalovaným a prokazuje příjemce se sídlem mimo země EHP, jemuž byly žalobcem tyto výrobky dodány – jen neprokazované tvrzení, že výrobky byly dovezeny a získány legálně a dopadá na ně souhlas žalobce s jejich uvedením na trh. Neobstojí tak ani nesprávný názor žalovaného ohledně přesunu důkazního břemene na žalobce (tj. že by žalobce měl prokazovat i to, že výrobek nebyl po dodání příjemci do zemí mimo EHP dodán zpět - a že ani nemohl být dodán - do zemí EHP). Odvolací soud má v tomto za případné stanovisko žalobce, obsažené v jeho vyjádření z 14. 10. 2019, body 30 až 32, včetně odkazů na tam uvedená rozhodnutí SDEU. Z tuzemské judikatury lze co do procesních povinností (resp. možností) účastníků tvrdit a tvrzení prokazovat poukázat např. na již shora zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2002, sp. zn. 21 Cdo 762/2001, vedle již shora zmíněného rozhodnutí Nejvyššího soudu lze ohledně vysvětlovací povinnosti protistrany v řízení poukázat i na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 30 Cdo 698/2017, bod 25.
16. Soud prvního stupně se však fakticky nezabýval námitkou žalovaného, že za výjimečných okolností případu lze paralelní dovoz učiněný proti vůli vlastníka ochranné známky považovat za jednání, jež vylučuje právo vlastníka ochranné známky jej zakázat. Soud uvedl sice v odůvodnění rozhodnutí, že *skutečnost, že kosmetické výrobky chráněné označením Chanel jsou dlouhodobě žalobcem vyvážené po celém světě,*

*ještě neznamená, že má dominantní postavení na relevantním trhu, jak tvrdí žalovaný, není však zřejmé, na základě jakých zjištění k tomuto názoru dospěl. Odvolací soud v tomto směru připomíná žalovaným zmíněné rozhodnutí SDEU prvního stupně ve věci T-198/98 Micro Leader Business v. Komise ze dne 16. 12. 1999 a čl. 102 SFEU, dle něhož je zakázané, aby jeden nebo více podniků zneužívaly dominantního postavení na vnitřním trhu nebo jeho podstatné části, pokud to může ovlivnit obchod mezi členskými státy s tím ovšem, že základním předpokladem zde je existence dominantního postavení subjektu na vnitřním trhu, jež může být spojeno i s existencí či výkonem práv duševního vlastnictví. Jak uvedl Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 29. 5. 2019, sp. zn. 23 Cdo 5955/2017, *dominantní postavení založené právem duševního vlastnictví získává jeho majitel až tehdy, je-li schopen zabránit zachování účinné soutěže na významné části relevantního trhu, zejména s ohledem na případnou existenci a postavení výrobců nebo distributorů uvádějících na trh podobné zboží nebo zboží způsobilé toto zboží nahradit (rozhodnutí Soudního dvora ve věci 40/70 Sirena v. Eda ze dne 18. 2. 1971). Opačně platí, že právo duševního vlastnictví nezaloží dominantní postavení jeho majitele, existuje-li několik soutěžitelů, jejichž hospodářská síla je srovnatelná s hospodářskou silou majitele práva duševního vlastnictví, který působí na trhu dotčených výrobků (rozhodnutí Soudního dvora ve věci 51, 85, 96/75 EMI Records v. CBS ze dne 15. 6. 1976). K závěru o dominantním postavení lze tedy dojít pouze tehdy, je-li postavení majitele práva duševního vlastnictví natolik silné, že mu umožňuje vyloučit účinnou soutěž na daném trhu. Tento závěr vyžaduje vždy posouzení ekonomické situace, která v daném případě převládá na relevantním trhu, a zvážení, zda na tomto trhu existují substituční možnosti vztahující se k výrobku chráněnému právem duševního vlastnictví (srov. Utěšený, P. Tržní moc a duševní vlastnictví v evropském soutěžním právu. Praha: C. H. Beck, 2005, s. 41-48). Shodně s tím, co uvedl i Nejvyšší soud v uvedeném rozhodnutí, je třeba tedy posoudit, zda postavení žalobce na relevantním trhu bylo v rozhodné době dominantní a příp. zda výkon práva žalobce k jeho ochranné známce byl doprovázen určitými výjimečnými okolnostmi, v jejichž důsledku došlo k potlačení soutěže na relevantním trhu, přičemž v rámci úvahy, zda výkonem práva k ochranné známce bylo zneužito dominantní postavení jejího majitele, je třeba zohlednit specifika práv z ochranné známky, jež by měla majiteli ochranné známky dát možnost zajistit, aby známka plnila své funkce. K funkcím ochranné známky přitom patří nejen základní funkce ochranné známky, již je zaručit spotřebitelům původ výrobku nebo služby, ale i její další funkce, jako je zejména funkce spočívající v zaručení kvality tohoto výrobku či této služby nebo funkce sdělovací, investiční či reklamní (srovnej rozsudek SDEU ve věci C-487/07 L'Oréal a další ze dne 18. června 2009, bod 58, či rozsudek ve věcech C-236/08 až C-238/08 Google France a Google, body 75 a 77).**

17. Odvolací soud na základě shora uvedeného uzavřel, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou v rozhodné otázce porušení práva žalobce z jeho ochranné známky a přiznání práva na poskytnutí informací dle § 3 ZVPPV dosud neúplná a z nich učiněné právní závěry proto neobstojí; nezbylo již vzhledem k případnému dokazování, jehož rozsah přesahuje možnosti odvolacího řízení, než podle ustanovení § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně zrušit a věc mu podle § 221 odst. 1 o. s. ř. vrátit k dalšímu řízení, v němž soud prvního stupně vázán právním názorem odvolacího soudu provede nezbytné dokazování, řádně se vypořádá s účastníky navrženými důkazy (§ 132 o. s. ř.), učiněná zjištění pak řádně skutkově a právně posoudí. V novém rozhodnutí ve věci pak bude rozhodnuto podle jeho výsledku i o nákladech účastníků, včetně tohoto odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. k/ o. s. ř.).

Praha 2. prosince 2020

JUDr. Jiří Macek v. r.
předseda senátu